

ماده 31 قانون روابط موجر و مستأجر سال 1356 |

تبصره

تبصره

تبصره - مقررات این ماده در مواردی که دادگاه حکم به تعیین اجاره‌بها صادر می نماید نیز جاری خواهد بود.

1 - رأی وحدت رویه ردیف 51/62 شماره 4 مورخ 2/1936 هیات عمومی دیوان عالی کشور: گرچه به جویب مقررات قانون جدید روابط موجر و مستأجر مصوب اردیبهشت ماه 1356 حکم ماده (3) قانون روابط موجر و مستأجر مصوب مردادماه 1356 و ماده واحده اصلاحی آن راجع به تعیین اجاره‌بها در مورد اماکن مستکونی به ترتیبی که در آن ماده واحده اصلاحی مقرر بوده ملکی الاتر گردیده ولی این امر مانع این نیست که با لحاظ مرجعیت عام دادگاههای دادگستری و با توجه به صراحت ماده (15) قانون جدید روابط موجر و مستأجر اگر موجرین یا مستاجرین اماکن مستکونی راجع به میزان اجرت‌المثل و کیفیت پرداخت آن برای خود حقیقی قائل باشد بنوتند بر طبق مقررات قانون مدنی و مقررات قانون جدید و شرایبیت مقرب بین خود در دادگاهها اقامه دعوی نمایند. بنابراین رأی شعبه 31 دادگاه عمومی تهران که تنیجات متضمن این معنی است منطقی با موازین قانونی تشخیص می گردد.

2 - به ماده 7 قانون تشکیل دادگاههای عمومی و انقلاب مصوب 1/15 مصوب آیین دادرسی دادگاههای عمومی و انقلاب مصوب 30 به بعد قانون آیین دادرسی دادگاههای عمومی و انقلاب در امور مدنی مراجعه شود.

3 - در حال حاضر، خسارات تأخیر تأدیه بر اساس ماده 522 قانون آیین دادرسی دادگاههای عمومی و انقلاب (در امور مدنی) مصوب 1/21 (به شرح ذیل) محاسبه می شود: